

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXVIII. Et cùm uenisset ad discipulos, uidit turbam multam circum
eos, & scribas altercantes cu[m] eis. Et statim turba uiso eo obstupuit, &
accurrentes salutauerunt eum. Tunc interrogauit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Et iudicij inferunt. Seruiant hæc consolationi, ne impiorum conatibus terreamur, sed patienter sumamus illorum malitiam, qua Deus iuste et magno nostro cum fructu vitæ interim salutis spem in nobis in vno Christo collocemus, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A LXXIII.

Et cum uenisset ad discipulos, uidit turbam multam circum eos, & scribas altercantes cum eis. Et statim uniuersa turba uiso eo obstupuit, & accurrentes salutauerunt eum. Tunc interrogauit scribas: Quid alterca mini aduersus eos? Et respondens unus e turba, dixit: Magister, adduxi filium meum ad te, habentem spiritum mutum, qui ubique eum corripuerit, lacerat eum, & ille spumat, ac stridit dentibus suis, & arefcit: & dixi discipulis tuis ut eicerent, sed non potuerunt. Ipse autem respondens ei, dicit: O natio infidelis, quousque tandem apud uos ero: quousque tandem tolerabo uos? adducite eum ad me. Tunc adduxerunt ipsum ad eum: cum autem eum uidisset, continuo spiritus discerpit illum, & cum cecidisset in terram uoluebatur spumans.

Argumentum
et usus presen-
tis miraculi.

EXposuit hucusque multa Marcus, que ad ueram Christi Iesu cognitionem faciunt, in quibus præcipua sunt discipulorum confessio & clarificationis historia, qua luculentum Dei patris testimonium continetur, quo illum unicum humani generis saluatorem & doctorem catholicam esse docemur. At ne quis ista inania modo uerba esse putaret, aut nudam suæ historicam istorum cognitionem ad salutem sufficere arbitraretur, commodissime noui miraculi descriptionem subiicit, quo Christus reipsa ostendit, se olim promissum redemptorem esse, qui ueteris serpentis caput contraxit, simul ueræ fidei exemplum proponit, quæ sola nos salutis in ipso capaces & consortes reddit. Dignæ ueræ historie, quæ per singulas partes diligentissime consideretur.

Miraculi occasio.
Matth. 17.

Orditur autem à miraculi occasione Marcus, quæ dum Christus in monte esset, offerri cepit. Inter ea enim quidam filium lunaticum (ut Mattheus scribit) & demoniacum ad reliquos ipsius discipulos adduxit, ut per illos à malo demone liberaretur. Conantur illi hoc, eò quod iam antea eius generis multa fecissent, sed quod nunc conantur perficere non possunt. Adsumt scribæ, qui hinc calamitandi occasionem arripiant, & aduersus discipulos disputationem instituunt, cuius hanc dubio præcipuus finis fuit, quod Christum populo inuisum & suspectum facere, & quous ab illo alienari uoluerunt. Et quantum ex historia contextu conijcere licet, conatus hic illis inuidio nemibili successu uidetur, donec repentinus Christi aduentus disputationi finem imposuit. Et hæc quidem prima ueræ historie pars est, cuius singula persona peculiarem considerationem merentur.

Discipuli demonium eicere non possunt.

Primo uerò discipuli prodeunt, qui cum hactenus demones plures eiecissent, hunc tamen, quo non iste afflictabatur, eicere non potuerunt, & ea de causa scribis ludibrio sunt. Facit hoc quidem ad declarandam Christi potentiam, quæ ex illa diaboli reluctantis contumacia clarius elucet: immo uerò admonet, Christo absente nihil à nobis feliciter perficere posse. Quia enim solus ille Dei gratiam nobis impetrat, solus spiritu sancto & uiribus necessarijs instruit, solus item diabolum arceat & fugat, qui ea assidue impedit, quæ ad Dei gloriam & nostram salutem faciunt: fieri non potest, ut quousquam à nobis dextræ & cum aliquo fructu fiat, quando ille à nobis absuerit. Absert autem (ut postea ex ipsis uerbis discemus) quando uel socordia nostra uel peccandi licentia fidei lucem in nobis ipsis extinguimus: quam occasione Satan studiose caprat, ut suis prestigijs delinquis à salutis uia abducatur. Nec desunt exempla, quæ docent, quàm infelici successu uentantur, qui uel in ecclesijs, uel re publica, uel re domestica, aut in quouis alio negotio absque fide in Christum & ueræ pietatis studio uersari solent. Debent ergo hæc nos ad fidei studium excitare, ne unquam nobis ex antennis Christi discedat, & mox facilia factu esse experiemur, quæ impossibilia planè, aut etiam periculosa & nocua esse uidebantur.

Secundum

Secundo loco scribae producuntur, qui discipulorum errore abutentes, inde aduersus Christum di-
 scipulorum occationem arripunt. Est hoc proprium impijs, quod cum ipsam veritatem negare non pos-
 sent, aliunde conquirunt, quibus illam vulgo suspectam & inuisam reddant. Huius artificij est, quod
 ex perfectionibus, aduersa fortuna et cladibus piorum argumenta colligunt, quibus illos circa fidem
 & religionem errare probent. Eadem ratione vel pseudoangelicorum aperta flagitia nobis expo-
 brant, & Evangelicæ doctrinæ accepta ferunt: vel sanctorum lapsus odioso carpunt, & hos fidei in
 Christum fractus esse vociferantur. At cum ista audimus, scribarum nos meminisse oportet, qui hic
 simplicitati studeamus, ne idcirco merito nostros mores & facta impij proscindere possint.
 Tertiò populū videamus, qui illorum causam tuendam suscipere: vt primum verò
 facile negligit, nec quisquam fuisse legitur, qui illorum causam tuendam suscipere: vt primum verò
 Christum impropijs adest, mox omnes attoniti herent, deinde vbi animos collegere, accurrentes il-
 lum honorifice saluant, & aduentui ipsius gratulantur. Est in his videre mundi ingenium, & qui
 nam illorum mores sint, qui Christum nondum ex animo & verè apprehenderunt. Si enim pios omni-
 que de istis hostibus vidig, peti videant, iam ipsi quos, vel illorum causam turpif
 fiant negligunt. & securi euentum expectant, vel etiam ipsi istem improbe insultant, ne quo modo
 veritas hostibus suspecti fiant. Quod si suis periculis ex impropijs Christus ceu auro unxavit
 apparat, & pro suo more teneationis felicem euentum largiatur, mox illi quos, mutatis ventorum
 flantibus vela obuertunt, mutationem subitam stupidi admirantur, vt qui nihil præter carnem sapes-
 re, nec mentis oculos vltra ea qua sensibus occurrunt extendere possunt, & tandem spe noua pleni
 feruenter illi adulantur, quos paulo ante supini contemnebant. Tales olim David sui seculi homi-
 nes expertus est. Tales hodie multos experimur: experientia verò huius hic nobis vsus esse debet,
 vt in vnum Deum intenti, hominum inijs & perfidia non terreamur, nec etiam eorundem promissis
 confidamus, &c.
 Sed transiamus ad Christū, qui populi accurrentis applausum non multum curans, quid rei aga-
 tur interrogat: non quod illum hoc laeretur, sed vt pueri pater ea occasione mali magnitudinem expo-
 neret & ad opẽ perendã excitaretur. Et enim ad nobis inuocari vult Deus, ita plurimũ proderit in-
 tuocandum pericula & miseria, in quibus versamur, diligenter animo repetere, vt illa consydera-
 tione inflammati, ardentius precemur, & nostram simul fidem in Deum proficemur, dum in ijs ip-
 sus opem imploramus, qua vires humanas longè exuperant. Et huc in presenti facit luctuosa patris
 oratio, qua infelicem sui filij conditionem multis exponit, qua iam omnino deplorata videbatur, eum
 discipuli illi mederi non potuerint. Magister (inquit) adduxi filium meum ad te, id est, eo animo ve-
 neram, vt filium meũ ab te curandum adducerem, qui à malo spiritu obsessus lingue vsus nullam
 habet, adhuc iuxta luna morus miserè affligitur. Nam vbi cumq; illum corripueris, lacerat illum, &
 (vt mox sequetur) aliquando in aquam, aliquando in ignem conijcit. Ille verò horribiliter spumat,
 dentibus stridit, simulq; morbi diuinitate arescens totus consumitur. Et quia huc adueniens te non
 reperi, discipulos tuos rogavi, vt miser succurrerent: quod cum illi non potuerint, hinc altercatio ista
 inter ipsos & scribas exorta est.
 Ceterum est ad presens negotium & potentie Christi illustrationẽ hæc narratio multum faciat, Humani gene-
 ris conditio per-
 similitudinem miser hic infelicem humani generis conditionẽ depingit, & diaboli ingenij pulchrè ex-
 primis, qui eodem modo in omnes grassatur, qui peccatis adhuc immersi, Christum liberatorem non-
 riculosa.
 dum senserunt. Qui enim ab initio homicida fuit, instar rugientis leonis obambulans, indefinenter
 Ioan. 8.
 querit quem deuoret. Quod si illi in animis nostris locum demus, mox peccatorum laqueis irretitos
 i. Pet. 2.
 hinc inde lacerat, & miserabili seruitute premit. Spumant enim intra animos nostros pessima cogi-
 tationes, stridunt et fremunt affectus improbi, manus pedesq; ad omne scelus precipites feruntur, nec
 illis nobis lingua ad bonum vsus est, quando nec Deum inuocare possumus, nec quicquam loqui
 quod ad proximi adificationem faciat. Finis autem hosti nostro hic maximè propositus est, vt tan-
 dem vel seclerum licentia rotos absumat, vel desperationis voracibus absorbeat. Quod vt facilius
 possit, fortunis quoque & corporibus insidias struit, sicuti in lobi historia est videre, & illic vel ho-
 minum pessimorum opera videtur, vel Syderum rerumq; naturalium vicissitudines astute obseruat,

Scribe discipulo-
 rum errore ad-
 uersus Christi-
 abutuntur.
 Populi leuitas
 mundi typum
 gerit.
 Christus disci-
 pulis & scribis
 altercatibus sua
 peruenit.
 Humanis gene-
 ris conditio per-
 riculosa.
 Ioan. 8.
 i. Pet. 2.

Quorum omnium hic nobis usus esse debet, ne desperemus, si quando nos ipsos in fide infirmos esse experimur. Quod enim istis accidit, quos modo commemorauimus, hoc ipsum per frequenter experiantur, dum vel morbis diuturnioribus vel perperuis persecutionibus & egrotant, vel horribili consuetudine carnificina illos Deus exercet: ubi si quid ex impatientia aut fidei infirmitate faciant, mox illi nouos terrores satan suggerit, ut se uenia indignos esse, & damnationis supplicium effugere non possint arbitrentur. Tunc ergo istorum nos meminisse decet, nec de Christi bonitate dubitare, qui arduam quassatam non conterit, nec linum fumigans exinguit. Imo patris huius exemplum diligentius paulo excutiamus, & mirabilis fidei quasi in extremis luctantis uirtus elucebit. Hic enim, an Christus filio laboranti subuenire possit, dubitat: interim uero, ut fidei suae uicem, an Christus rogat. Maius ergo quiddam & praestantius Christo tribuit, qui in minori behesabat. Ita sepe fit, ut in paruus succumbant, qui in magnis & arduis inuicti esse solent. Quis ergo de fidei uirtute desinat, quae praeter spem nos admirabili sua uirtute sustentat?

Isa. 42.
Matth. 12.

Ut fidei nutan-
ti succurri de-
beat.

Ioan. 6.
Luc. 17.
Matth. 14.

Christus demo-
nium eicit.

1. Corinth. 10.

Hic tamen exemplum hoc imitari multum proderit. Audit pater iste, fidem ab se necessariam requiri, nec eorum quae nostrae carnis sensum superant nos aliter quam per fidem capere esse, sed uero fidei infirmitatem sentit maximam: at tamen nec spem abiicit, nec sibi ipsi blanditur, ut ea insolenter iactet quae sibi deesse sentiebat. Nec dubium est, quin alij multi, uel desperantij fuissent, si quid tale illis Christus dixisset: uel fidem pleno ore confessuri, quasi Deus mendacibus ueris fidei possit. At noster hic, etsi se infirmiore, quam par sit, esse sentiat, preces tamen eo ardentius uocat, & diffidentiam suam, ingenuè confitetur, & Christum huius medicum implorat. Credo (inquam) Domine, succurre incredulitati meae. Credere se dicit, non arroganter, neque falso, sed quod fidei illas adhuc gliscentes sentiret, quae de benefica Christi uoluntate simul & uirtute diuina se non impotenti testabantur. Interim diffidentia malum, quo infestabatur, non dissimulat, sed licet à Christo subueniunt cupit. Tales Apostolos fuisse uideamus, qui cum apud Ioannem dixissent: Nos timemus & credimus, quod tu es Christus filius Dei uiuentis: idem tamen apud Lucam clamant: Domine, adauge nobis fidem. Et Petrus licet uentorum & fluctuum procellis perterritus maregerrur, clamabat tamen: Domine, serua me. Istos ergo ipsi quoque imitemur, precibus ueris adhaerentibus studium coniungamus, quo de paternae Dei uoluntate & eiusdem insuperabili potentia uae edocebimur, ut de illius promissis nequaquam possimus dubitare. Et sic omnia nobis possibilia erunt, quae à Deo nobis iniunguntur, adeoque fides haec uictoria nostra erit, quae omnes aduersos casus facile superabimus. Vide 1. Ioan. 5. Hebr. 11.

Hic postrema historia pars subiicitur, ut demonium hoc Christus eiecerit. Constat uero quae haec, ut fit in re noua: interim occasionem hanc capiat Dominus, & uulgi leuitate & curiositate aduertitur, quod plures lucrifaciat. Nec iam diutius suspensos tenet, ut qui suos ultra uires tentari non sinit. Magna autem cum auctoritate agit, ut uix respiciam maiori usum esse legamus. Nam pueri quidem immundum spiritum increpat, ut se illius hostem esse testetur. Et sane non posse non potest humani generis hosti irasci, qui nostrae salutis ergo in mundum uenit, ut ab illo impio occupatum regnum sibi denuo uindicaret. Quod si autem diabolo irascitur, ne dubitemus, eum diaboli mentem quoque irasci, qui hoc unum agunt, ut & semetipsos perdant, & alij quoque perditionis auctoritate sint, adeoque luporum & leonum instar omnium fortunae & corporibus infestantur. Deinde titulus conuenientibus hostem appellat, spiritum mutum & surdum uocans ab effectibus, ut qualis nam sit omnes intelligant. Hoc ipsum solet, quando illi cum impijs res est, nec ullo praesentis seculi splendore menseuerur. Et exemplum ministris praebet, ut ipsi quoque diabolum qualis est depingant, & rursus ut praetefaciant, neque in hoc personas respiciant eorum, qui se illi regendos praebuerunt. Adde: Ego praecipio tibi. Ergo propria auctoritate illum oppugnat, ut uel hinc uerum Dei filium & promissum orbis saluatorem esse agnoscamus. Quid uero praecipit? Exi ex eo, & ne amplius ingrediaris in eum. Post igitur praestat, quam pueri pater postularit, & ita illi succurrit, ut nullum demceps diabolo in hominem uis aut imperium relinquat. Nec mora, exit satan, sed horrendum uociferatus, uentum leuauit & prostrernit, ut plerique exanimatum putarent. At eundem Christus manu prehensum erigit, & patri reddit incolumem, &c.